

Hoofdstuk 36

Lieve kleinkinderen,

Weten jullie wie onze Vader des Vaderlands is? Dat is Willem van Oranje. Hij werd in 1533 geboren op de Dillenburg in Duitsland. Zijn ouders beleden de Lutherse godsdienst. (protestants)

Op elfjarige leeftijd erfde hij het Franse prinsdom Oranje. Om die erfenis te aanvaarden had hij toestemming nodig van keizer Karel de vijfde. Die kreeg hij, op voorwaarde dat de jonge prins verder een katholieke opvoeding kreeg.

Daarom groeide Willem vanaf zijn twaalfde op aan het keizerlijk hof in Brussel.

Toen deze erg rijke prins Willem van Oranje volwassen was geworden, zag hij dat in de Nederlanden mensen (kettters werden ze genoemd) op brandstapels vermoord werden, alleen omdat ze protestants waren.

Om deze reden werd hij de leider van het verzet tegen koning Filips de tweede, die behalve heer der Nederlanden, ook koning van Spanje was.

Willem van Oranje vocht voor vrijheid van godsdienst. Maar het door Willem van Oranje zelf betaalde leger verloor. Om een lang verhaal kort te maken, op 10 juli 1584 werd Willem van Oranje door Balthasar Gerards met pistoolschoten in Delft vermoord.

Een mislukt leven? Daar leek het in die jaren wel op.

Hoofdstuk 36 - De dorre wildernis - Exodus 2 : 11 - 25

Het was veertig jaren later. Diezelfde baby die toen in dat rieten mandje lag was nu een man geworden. Hij was nu een prins in het huis van de Farao. Samen met de andere prinses was hij opgevoed en had gestudeerd zoals dat van een prins verwacht werd. Ze hadden steeds maar weer geprobeerd om een echte Egyptische prins van hem te maken. Hij moest terdege goed weten dat er maar één volk op de hele wereld de moeite waard was. Dat niet één volk in de hele wereld ook maar in de schaduw van Egypte kon staan. Alle macht en alle glorie behoorde alleen de Egyptenaren toe. Het was spijtig, zeiden zijn leermeesters dat hij een Hebreër was, maar hij kon wel zijn best doen om op een echte Egyptenaar te lijken. En wie weet, als hij dat deed, kon de Farao hem nog wel eens de baas maken over dat slavenvolk van de Hebreërs.

En dat wilde prins Mozes nu juist niet!

Hij was dankbaar dat de prinses hem als baby het leven had gered. En hij had ook echt goed zijn best gedaan, maar hij kon niet vergeten dat hij een Hebreër

was, een zoon van dat verachte slavenvolk. Het deed hem pijn zoals dat volk, zijn familie, veracht en vernederd werd. Nooit zou hij hieraan meedoen. Hij schaamde zich niet om bij dat volk te horen. Hij wilde wel met hen mee lijden, ook een slaaf zijn en als het moest met hen sterven.

Vaak dacht Mozes na over zijn leven. Hoe vreemd was alles gegaan. Een prinses die hem als baby zijn leven redde en later als zoon adopteerde. Zijn opvoeding en zijn studie in het paleis van de Farao, nu al veertig jaar lang. Soms dacht hij dat dit niet allemaal geen toeval kon zijn maar dat God iets speciaals met hem van plan was.

Dat hij daarom uit het huis van zijn ouders was gehaald en daarna zoveel moest studeren. Zou het ook zo kunnen zijn dat hij later zijn eigen volk moest verlossen uit het diensthuis van Egypte? Dat hij hun leider zou worden en hen moest brengen naar het land dat God al aan Abraham had beloofd? Heerlijk zou dat zijn: dit volk van slaven vrijmaken en het brengen naar Kanaän, het Beloofde Land! Gemakkelijk zou dat niet gaan want de Farao was sterk en wreed. *Maar als God het wilde, dan gebeurde het!* Hij was jong en moedig en als God hem riep..., dan durfde hij het aan!

Op een zekere dag ging Mozes naar de grens, waar nog altijd duizenden van zijn volk werkten aan de bouw van een nieuwe stad. Hij had al veel gehoord over de onderdrukking en over het erg zware werk dat de slaven moesten doen. Maar nu wilde hij het met eigen ogen zien. De hele dag was hij bij hen om te kijken naar de bouw van de nieuwe stad. Alles zag hij. Ook hoe de opzichters de slaven opjoegen en geen rust gunden. Kwam dat omdat een prins was komen kijken of zij hun werk wel goed deden? Ze hadden het eens moeten weten!

Aan het eind van de dag kwam Mozes op een plek waar een Egyptische slavendrijver een lange rij slaven in het oog hield. Hij zat er op zijn gemak bij, met zijn stok tussen zijn knieën. Zijn scherpe ogen keken alle kanten uit om te zien of de slaven hun werk wel goed deden. Ineens sprong hij overeind. Van de lange rij slaven kon de achterste niet meekomen. Hij zou die luie Hebreëer! Met grote stappen liep hij naar hem toe.

Bevend van angst stond de slaaf daar en smekend hief hij zijn armen omhoog. Maar daar kletste al de stok op zijn hoofd, op zijn armen, op zijn blote rug. Hij kroop in het zand en het bloed liep over zijn gezicht. En de Egyptenaar sloeg maar door...

Nog nooit had Mozes zo diep de schande gevoeld van deze slavendienst. Nog nooit had hij zich zo kwaad gemaakt. Hij verdroeg het niet dat deze slaaf zo door het stof kroop, dat hij jammerde als een klein kind en zich maar liet slaan. Maar hij, Mozes zou dit onrecht wreken! Die wrede beul zou sterven. Dit was de laatste slaaf geweest die hij geslagen had. Mozes keek om zich heen: nergens

was een Egyptenaar te bekennen. Alleen maar slaven en **die mochten het weten!**

De stok kwam neer op zijn hoofd, op zijn armen, op zijn blote rug

Mozes liep recht op de Egyptenaar af. Die slavendrijver durfde ook nog te lachen. Zijn tanden blonken wit in zijn wrede, bruine kop. Mozes trok zijn zwaard en hij hoefde maar één keer te steken. Het speet hem niet dat hij deze Egyptenaar gedood had. Hij pakte ergens een schep vandaan en begroef hem. Daarna ging Mozes terug naar het paleis van de Farao. Ja, daar woonde hij.

Die avond werd de gelukkigste van zijn leven. Nu hadden die arme en ongelukkige slaven gezien dat er toch nog één was, die het voor hen opnam. Nu wisten ze dat hij, prins Mozes, de zoon van de dochter van de Farao aan hun kant stond. Morgenvroeg ging hij weer naar hen toe. Wat zouden ze met andere ogen hem aankijken. Wie weet zouden ze stilletjes naar hem toekomen en hem vragen of hij hen wilde helpen.

‘Prins, als er één is, die ons kan verlossen,’ zouden ze zeggen, ‘dan bent u het! Wilt u onze leider zijn? Zorg dat wij wapens krijgen, bevrijd ons en wij zullen u volgen naar het Beloofde Land.’

Ja, als ze hem zouden vragen, dan weigerde hij niet! *En God zou hem helpen! Dat geloofde hij vast en zeker.* Diezelfde God die hem als baby beschermd had in zijn biezen mandje en die hem naar het hof van de Farao had gebracht....

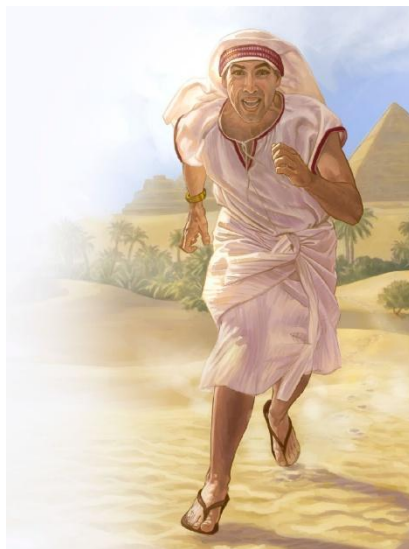
Maar de volgende ochtend toen hij weer op de bouwplaats kwam, was alles anders dan hij verwacht had. De Egyptische slavendrijvers met hun stokken in hun handen liepen er nog even trots als altijd en de slaven werkten nog even hard als altijd. Er kwamen geen mensen bij hem om te vragen of hij hen wilde helpen. Er waren geen ogen die stiekem oplichten wanneer hij voorbij liep.

Er waren wel een paar Hebreeuwse slaven die ruzie hadden en in al hun ellende met elkaar vochten. Wild sloegen ze op elkaar in, maar één was veel sterker. Mozes zag dat het op moord en doodslag uit zou lopen. Vlug liep hij naar hen toe en zei tegen de sterkste man: ‘Schaam jij je niet! Waarom sla jij iemand van je eigen volk?’

Onbewust had Mozes zijn hand op zijn zwaard gelegd. De sterkste slaaf hield op met slaan, maar niet omdat hij zich schaamde. Geschrokken deed hij een stap terug. Maar daarna schreeuwde hij luid, zodat iedereen het kon horen: ‘Waar bemoei jij je mee? Wie zegt dat jij de baas over ons bent? Wil je mij soms ook doodslaan, net zoals je gisteren gedaan hebt met die Egyptenaar?’

Mozes wist niet wat hij hoorde. Van schrik kon hij geen stap meer verzetten. Niet alleen omdat ook Egyptische slavendrijvers het hoorden, maar dat iemand van zijn eigen volk hem verraadde... Wat erg dat deze slaven geen moed hadden om in opstand te komen, dat ze geen hoop en idealen meer hadden, dat ze geworden waren tot wat de Farao van hen wilde: *een volk met slavenzielen*. De prins die het goed met hen meende, verraadden ze aan de vijand. En zelfs in deze grote ellende vochten ze met elkaar. **Zo'n volk verdiende de vrijheid niet.** Zo'n volk had geen verlosser nodig.

Met een bitter hart draaide Mozes zich om en ging weg. Die mooie dromen van gisteravond zouden nooit werkelijkheid worden. Hij zou geen blij en dankbaar volk uit het land van Egypte leiden - hij had geen volk meer!

Mozes vlucht voor zijn leven.

Toen de Farao het hoorde en bevel gaf om Mozes te doden, vluchtte hij het land uit en trok de woestijn in. Zonder doel liep hij almaar verder. Het kon hem niet schelen waar hij uit zou komen. Soms, tijdens die zware mars door de wildernis van zand en stenen dacht hij: had de prinses mij maar niet uit het water gehaald. Had ze dat biezen mandje in het water maar omgekieperd. Dan was mij dit allemaal bespaard gebleven.

Ergens in de wildernis waar de stam van de Midianieten woonden, ging Mozes uitrusten bij een waterput. Om hem heen lag het wijde veld dor en doods, met alleen hier en daar een beetje lange grasstengels en doornachtige struiken. Ver in het zuiden waren de bergen te zien.

Hij zat daar maar stil te wachten. Bij een waterbron kwamen altijd mensen en dieren. Zo ook vandaag. Hij zag van over het veld de kuddes naar de waterput toekomen. Mannen met schapen en geiten en dichtbij al een kleine kudde waar zeven jonge meisjes op pasten. Het moesten zussen zijn, zoveel leken ze op elkaar. Mozes keek naar hen en vond het mooi hoe behendig zij water schepten en naar boven droegen in de stenen drinkwaterbakken. Toen de bakken vol waren riepen zij hun schapen. Maar op datzelfde moment waren daar ook de andere schaapherders, die de meisjes ruw aan de kant duwden.

‘Wij waren hier het eerst,’ riepen de meisjes, ‘het is ons water. Wij hebben het geput!’

De mannen lachten spottend hen uit.

‘Mannen gaan voor,’ zeiden ze en brutaal dreven ze hun eigen dieren naar de drinkwaterbakken.

‘Terug!’ schreeuwde Mozes. ‘Eerst deze meisjes!’

Mozes kwam overeind. Zijn ogen vlamden. Dit was zo gemeen! Eerst die vrouwen water laten putten en dan hun eigen dieren dat laten drinken. Maar dat gebeurde niet, zolang hij erbij was. Voordat ze het goed beseften stond Mozes rechtop voor de schaapherders.

‘Terug!’ schreeuwde hij hen toe. ‘Eerst deze meisjes. Zij waren hier het eerst.’ Hij was nooit een man van veel woorden geweest. En nu, na die lange mars door de wildernis al helemaal niet. Zijn hand ging naar zijn gordel, naar zijn scherpe dolk. Misschien kwam het daardoor of was het zijn Egyptische kleding, maar de schaapherders luisterden naar zijn dwingende stem. Ze gingen al mompelend achteruit. Niemand van hen durfde een gevecht aan met deze vreemdeling. Mozes hielp de meisjes met waterputten net zolang tot alle schapen voldoende gedronken hadden.

Zo kwam het dat de zeven dochters van de priester Jetro die dag met hun schapen vroeg thuis kwamen.

Hun vader vroeg: ‘Hoe komt het dat jullie vandaag zo vroeg terug zijn?’ Ze antwoordden: ‘Een Egyptenaar heeft ons geholpen toen de herders ons weg wilden jagen. En hij heeft ons ook meegeholpen om onze schapen water te geven.’

‘En waar is die man nu?’ vroeg hun vader. ‘Waarom hebben jullie hem bij de put achtergelaten? Ga hem halen, dan kan hij bij ons eten.’

Toen Mozes een aantal dagen bij priester Jetro te gast was geweest vroeg deze hem of hij niet wilde blijven. Dan kon hij overdag de schapen hoeden en als hij wilde, mocht hij wel met één van zijn dochters trouwen. Er waren er zeven. Hij hoefde alleen maar te zeggen wie hij de liefste vond.

Mozes trouwt met Zippora, één van de dochters van Jetro.

Het was niet de bedoeling van Mozes geweest om hier in de wildernis zijn leven te slijten, maar wat moest hij anders? Het gaf ook niets. Zijn leven was voorgoed mislukt. Zijn studie van de wijsheid van Egypte? Het was vergeefs geweest. Ach, bij de schapen in het open veld vergat hij dat wel! Hij paste precies in dit land dat dor en onvruchtbaar was. Zo was zijn leven ook.

Mozes trouwde met één van de zeven zussen en kreeg een zoon die hij Gersom noemde, want zei hij: *ik ben een vreemdeling geworden in een vreemd land.*

Het duurde lang voordat Mozes zijn dromen was vergeten. Maar na een aantal jaren had hij vrede met zijn leven. Alles went, ook om schaapherder te zijn in de wildernis.

Mozes was tachtig jaar toen God naar hem omkeek en hem riep tot het grote werk....